

DECEMBER ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 4

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Meseca decembra se vsako leto veselim. Pa ne samo radi sv. Miklavža. Velik sem že, sv. Miklavž pa se le bolj pri otrocih ustavlja. V decembru je sveti adventni čas. Zjutraj so v cerkvah zornice. Z lučjo v roki prihajajo ljudje k sv. maši. Zunaj je mraz, sneg škrip-lje pod nogami. V srcih pa je toplo. Mile adventne pesmi vzbujajo v duši sladko hrepenenje po Zveličarju. Pripravljamo se na božične praznike. Sveti adventni čas skriva v sebi nekaj skrivnostno lepega. Svetih adventnih dni se vsako leto veselim.

Spominjam se: V adventnem času nisem nikoli zanemaril svoje jutranje molitve. Pri zornicah smo molili sveti ročni venec, skupno in na glas. Na oltarju pa so sveče gorele. Jezus nas je gledal iz monstrance, tako sveto je bilo vse. V teh jutrih sem razumel, kako nekaj lepega je, če človek zjutraj moli. Ako jutranje molitve ni, nima ves dan pravega začetka. Razumel sem, da je jutranja molitev moja sveta dolžnost.

Jutranja molitev — kako rada se pozabi in opusti. Predolgo polegata v postelji, v šolo se vam mudi, zato pa potem ljubi Bog zjutraj ničesar ne dobi. Pa bi ne smelo biti tako. Rekli so nam: lenoba je vseh grdob grdoba.

Bog je naš Stvarnik. Od njega imamo življenje. Od Boga je vsak dober dar. Prve misli naše duše naj bodo vsak dan za Boga. Bogu naj veljajo v jutru prve besede naših ust; prvi pogled naših oči naj se dvigne

zjutraj k dobrotnemu Stvarniku. To je naša velika, sveta dolžnost.

Ko je Bog ustvaril Adama in Evo, ko sta se zdrava in srečna vzbudila sredi rajskega vrta, ko sta prvič pogledala proti solncu, tedaj sta hvaležna počastila Boga. Njuna molitev je bila prva, prelepa jutranja molitev.

Ali ni tudi za nas vsako jutro kakor začetek novega življenja? Spočiti in zdravi se zbudimo. Ker je vsak dan tako, se nam pač zdi, da mora zmeraj tako biti. Toda pomislimo enkrat: Ali res mora biti vsako jutro tako? Ali bi ne bilo lahko tudi drugače? Glejte, vsako jutro, ko mi zdravi vstajamo, leži do sto tisoč mrličev širom sveta. Sto tisoč ljudi, ki jih je v tej noči poklicala smrt. Zvečer so bili mnogi še zdravi in veseli, zjutraj leže mirno in tiho, oči so jim ugasnile za vedno. Komu se imamo zahvaliti, da smrt v tihi noči ni prišla tudi po nas? Kdo je čul nad nami, da se naše srce ponoči ni ustavilo? Kdo nas je ohranil pri življenju, da lahko zdravi začenjamo nov dan in novo delo? Nihče drugi kot Bog. Ko so ponoči vsi drugi spali, je božje oko gledalo na nas. Bog ne spi nikoli.

Ali se ne bomo zato Bogu prav iz srca zahvalili? Ko jih je toliko umrlo, je nas dobrotno ohranil. Ko so mnogi v bolečinah vzdihovali celo dolgo noč in šteli dolge nočne ure, smo mi spali tako mirno in sladko. Ali ni to velika dobrota? Ali ni naša velika dolžnost, da smo za vse to Bogu prisrčno hvaležni?

Otroci! Zjutraj na kolena! In prav iz srca naj vam privro na dan lepe besede:

Tebe ljubim, Stvarnik moj, ki si ohranil me nocoj ...

Z novim dnem se pa začne tudi novo delo. Delo brez molitve pa nima uspeha ne blagoslova. Delo brez molitve bo le težava in križ. Pregovor nas uči: Z Bogom začni vsako delo, da bo dober uspeh imelo! V jutranji molitvi bomo svoje dnevno delo položili v božje roke. Vsega se Bogu izročimo.

Tebi delo posvetim, dušo in telo zročim ...

Z novim dnem pridejo tudi nove skušnjave. Hudoobni duh hodi za nami kakor rjoveč lev in gleda,

koga bi požrl. Najbolj zaželen plen so mu nedolžna otroška srca. Lilijo bi rad izruval iz srčne gredice. Prelepo obleko posvečujoče milosti bi nam rad ukra-del. Dušo bi nam rad umoril. Kako strašna je ta zver iz pekla. Toda ne bojmo se! Marija je strla peklenki kači glavo. Marije se satan strašno boji. Mariji se bomo priporočili v jutranji molitvi za ves dan in še za zadnji dan življenja:

O Marija, vodi me po nedolžni poti in ob smrti pridi mi z Jezusom naproti.

Otroci! Tako naj bo v vašem življenju. Najprej Bog, potem šele druge skrbi. Najprej Bog, potem šele dnevno delo. Noben dan naj se ne začne brez jutranje molitve. In če bi bila še tako kratka, samo da brez nje ni. Če jo kdaj po nesreči pozabite, jo zmolite po poti v šolo. Po mnogih družinah jo molijo skupaj. Kako je v takih družinah lepo. Nebesa se odpirajo nad tako hišo in božji blagoslov rosi na pobožna srca. Tudi glede jutranje molitve velja oni pregovor: R a n a u r a — z l a t a u r a.

Nekdo je dejal: »Povej mi, ali si zmolil s pobožnim srcem jutranjo molitev in povedal ti bom, kako si preživel dan, koliko je ta dan vreden pred Bogom.«

V svetem pismu pa pravi sam Bog: »Jaz ljubim tiste, ki me ne ljubijo in kateri zgodaj k meni čujejo, me bodo našli.«

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

»Si že pisal svetemu Miklavžu?«

»Že! Sveti Miklavž je priden svetnik!«

»Ha ha ha ha ha ha! Svetniki so vsi pridni.«

»Kaj si mu pisal?«

»Da mi naj prinese vsaj eno škatlo bonbonov, potem pa piškotov pa orehov pa fig pa rožičev in vse, kar raste sladkega v nebesih,« razlaga Štacunarjev Mirko in kar jamice se mu delajo v debelih licih.

Tone Grahut ne more takih otrok, ki so tako sladkosnedni, kakor je Štacunarjev Mirko; skoraj ga popade jeza, da bi zgrabil Mirka za tista debela lica,

ki se mu v njih delajo tiste sladkosnedne jamice; pa odkar posnema Tone Grahut svetnike, se zna premagovati.

Škufčev Nace pa je šele samo enkrat obliznil bonbonček — dala mu ga je bila Mirkova sestra Danica — kaj so piškoti, pa še ne bi vedel, da jih ni videl v oknu pri Štacunarjevih, in se mu je precej takrat zazdelo, da mora biti to nekaj nad vse dobrega; zato tudi zdaj gleda kaj svetlo in debele sline se mu utrinjajo po grlu.

»Pa tudi Božičku bom pisal, da bo ovesil božično drevesce: fige, rožiči, jabolka, piškoti — — —«

Zdaj se pa Tone Grahut prav zares ne more več premagati, z obema rokama poprime Mirka za tista debela lica s tistimi sladkosnednimi jamicami in reče: »Mirko, ti si bedak!«

Sam pa gre v cerkev pa poklekne v prvo klop in tako moli:

»Jezus, pri nas nismo bogati in božičnega drevesca nič nimamo, imamo rajši jaselce. Pa mi ni zato nič hudo! Pa tudi Miklavžu reci, da naj tisto, kar bi meni prinesel, rajši prinese Škufčevemu Nacetu, ki so še dosti bolj revni kot mi in so Škufčev oče že tri mesece brez dela; naš oče ga pa imajo! Amen.«

Gruden — december.

3. dec. Sv. Frančišek Ksaver je bil komaj 24 let star že doktor modroslovja in profesor. Bil je kaj častilakomen in ni nič kaj rad slišal, da je treba svet prezirati. Pa sv. Ignacij, ki je ustanovil družbo Jezusovo, mu je ob slednji priliki pošepetal na uho besede Jezusove: Kaj pomaga, ako človek

ves svet pridobi, na duši pa trpi škodo! Te besede so mu polagoma, polagoma pronikle v dušo; stopil je v

red Jezusov in postal za sv. Pavlom največji misijonar. Bil je tako ponižen, da je svojemu predstojniku, svetemu Ignaciju, pisma kleče pisal.

Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu! (Mark. 16. 15.)

6. dec. Sv. Nikolaj je še mlad ubožcem razdelil svojo dediščino. Ko je bil škof, izve, da ima neki oče tri hčere, ki jim siromak ne more preskrbeti dote. Hčere, že odrasle, bi nemara krenile za stran revščine na kriva pota. Kaj stori sv. Nikolaj? Ponoči pride skrivaj mimo hiše siromašnega očeta in vrže skozi okno možnjo denarja: doto za najstarejšo hčer. Tako stori še v drugič in v tretjič. Vse tri hčere so našle poštene ženine.

Kadar daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica, da bo tvoja miloščina na skrivnem; in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil. (Mat. 6. 3, 4.)

hotel cesar kmalu nato v cerkev, mu sv. Ambrozij zastavi pot in ga ne pusti noter, dokler ne bi opravil očitne pokore za ta greh. Cesar reče škofu: »Saj je tudi kralj David grešil!« Ambrozij mu odvrne: »Posnemal si Davida v grehu, posnemaj ga še v pokori!« In cesar Teodozij se je uklonil in se javno pokoril, kakor mu je naložil škof Ambrozij, in rekel: »Beračem in sužnjem je cerkev odprta, meni pa so cerkvena in nebeška vrata zaklenjena, zakaj Gospod je

7. dec. Sv. Ambrozij, škof milanski. Cesar Teodozij je bil sicer kaj dober mož, toda nagle jeze, da nihče tako. V taki jezi je dal pomoriti brez posebne preiskave v Tesaloniku več tisoč ljudi, ker so nekateri uporniki oskrunili njegove kipe. Ko je

rekel: Kar boste zavezali na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih.«

8. dec. Marijino brezmadežno spočetje. Sovrašstvo bom naredil med teboj in med ženo in med tvojim zarodom in njenim zarodom; ona ti bo glavo strla in ti boš zalezovala njeno peto. (1. Moz. 3. 15.) O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!

15. dec. Sv. Lucija, devica mučenica, je pri sodbi slavila Gospoda našega Jezusa Kristusa. Zato ji reče poganški sodnik Pashazij: »Ti bo že zmanjkalo besed, ko bodo zapele šibe!« Lucija odvrne: »Božjim služabnikom ne more zmanjkati besed, saj jim je Gospod Kristus sam obljubil: Ko boste stali pred kralji in oblastniki, se ne pomišljajte, kako ali kaj boste govorili, zakaj dano vam bo tisto uro, kaj govorite; ne boste namreč vi, ki boste govorili, ampak Sveti Duh bo govoril v vas.« Pashazij vpraša: »Kaj v tebi je Sveti Duh?« Lucija: »Kdor živi čisto in pobožno, tisti je tempelj Svetega Duha.«

Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo. (Mat. 5. 10.)

21. dec. Sv. Tomaž, apostol. Jezus pravi Tomažu: »Deni svoj prst semkaj in poglej moje roke; podaj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren!« Tomaž mu odgovori: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu pravi: »Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli, in so verovali.«

Če Kristus ni vstal, potem je prazno naše označevanje, prazna tudi naša vera (I. Kor. 15. 14.)

24. dec. Naši prvi starši **A d a m i n E v a**. Rekel je Bog: »Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti!« In Bog je ustvaril človeka po svoji podobi; po podobi božji ga je ustvaril: moža in ženo je ustvaril. (I. Moz. 1. 26, 27.)

In Bog je zapovedal človeku: Od vsega drevja po vrtu jej; od drevesa spoznanja dobrega in hudega pa nikar ne jej; zakaj katerikoli dan boš jedel od njega, boš moral umreti. (I. Moz. 2. 16, 17.)

Gospod Bog je pahnil Adama iz vrta veselja, da bi obdeloval zemljo, iz katere je bil vzet. (I. Moz. 3. 23.)

25. dec. **R o j s t v o G o s p o d a n a š e g a J e z u s a K r i s t u s a**. Marija je porodila sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanja ni bilo prostora v prenočišču. (Luk. 2. 7.)

Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji. (Luk. 2. 14.)

26. dec. Prvi mučenec sv. Štefan. Judje so Štefana zastran njegovega pričevanja o Jezusu vrgli iz mesta ter ga s kamni pobijali. In kamnali so Štefana, ko je molil: »Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo!« In pokleknil je ter z močnim glasom zaklical: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha!« To rekši je v Gospodu zaspal. (Ap. d. 58—60.)

Ljubite svoje sovražnike, dobro delajte tem, ki vas črtijo, blagoslavlajte tiste, ki vas kolnejo, molite za tiste, ki vas obrekujejo! (Luk. 6. 27, 28.)

27. dec. Sv. evang. Janez, učenec, ki ga je Gospod ljubil, je zelo pristaral, tako da so ga morali mladane nositi v cerkev k službi božji. Tamkaj je sveti starček vernikom venomer ponavljal isto pridigo: »Otročiči, ljubite se med seboj!« Učenci, naveličani vedno iste pridige, ga vprašajo: »Učenik, zakaj pa pridiguješ vedno isto reč?« Janez, učenec in učenik ljubezni, odgovori: »Otročiči, zato, ker je Gospodova

zapoved! In da le njo izpolnite, pa ste storili dovolj.«

To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. (Jan. 15. 12.)

28. dec. *Nedolžni otročiči*. Ko je Herod videl, da so ga modri prevarili, se je silno razsrdil: in dal je pomoriti v Betlehemu in v vsej njegovi okolici vse dečke, dvoletne in mlajše, po času, ki ga je bil pozvedel od modrih. Takrat se je spolnilo, kar je bilo povedano po preroku Jeremiju, ki pravi: Glas se je slišal v Rami, jok in velik krik: Rahela je jokala po svojih otrocih in se ni hotela utolažiti, ker jih ni več. (Mat. 2. 16—18.)

Ti so, ki spremljajo Jagnje, kamor gre. (Raz. 14. 4.)

Maksimov:

Pismo Miklavžu.

*Letos znam že sam pisati
svoje prve čire — čare.
Upam, da boš znal prebrati,
saj si še iz šole stare,
ker naš očka pravi vedno,
da ste prej se več učili
in živeli vse bolj vzgledno
ter pobožno bolj molili.*

*Jaz sem priden, kadar morem,
včasih pa mi ni mogoče;
takrat vedno sem pokoren,
kadar je doma moj oče.*

*Da ne bom preveč se hvalil:
saj sam veš, kako je z nami.
Zdaj pa prosim, da obdaril
bi me s polnimi rokami.*

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

3. Skrbni in ljubeznivi šolarček.

Jožko je hodil v šolo na Rakeku, kjer je bil njegov oče uradnik na postaji. Koj spočetka in potem vedno mu je bila šola prva skrb, a tudi največje veselje. Zato ni šel niti enkrat v šolo nepripravljen. Nikdar ga ni bilo treba učiteljem svariti, tako miren in priden je bil v šoli. Da bi vi videli njegove šolske knjige, kako snažne so bile. In kaj šele njegovi zvezki, kako lepo in čisto so bili pisani. Ne bomo se torej čudili, da je imel Jožko vedno odlična spričevala. — Lansko leto je začel hoditi v četrti razred, in sicer v Šiški, kamor se je družina preselila. Toda samo par tednov je še vzdržal. Nato se je moral ločiti za vedno od ljube mu šole. Pa nikanar ne mislite, da je sedaj na šolo pozabil. Tudi v boleznih je še vedno nanjo mislil. Še vedno je imel šolske knjige v najlepšem redu. Dokler je še upal, da ozdravi, je vedno želel, da se pozdravi do letošnje jeseni. Letos bi dovršil četrti razred, da bi drugo leto mogel v gimnazijo. Toda Bog ga je prej poklical k Sebi. — Živo se je Jožko vedno zanimal, kako se uči bratec in sestra.

Omenil sem že, kako snažne so bile Jožkotove šolske potrebščine. Prav tako snažnost je gojil sploh v vsakem oziru. Kako čista in snažna je bila njegova obleka.

K šolskim dolžnostim spada, kakor veste, tudi pravo obnašanje do učiteljev in součencev. Kako lep zgled vam je Jožko tudi v tem oziru. Učitelje je smatral za svoje predstojnike, ki jih mora po četrti božji zapovedi ljubiti, spoštovati in ubogati. Izredno vestno je to dolžnost izpolnjeval. Ko je bival v Zagrebu na kliniki, je pisal gospe učiteljici ljubeznivo pisemce. Gospa mu je seveda odgovorila in svojega najljubšega učenca povabila na Rakek, ko ozdravi. Na to povabilo je Jožko pogosto mislil. Še malo pred smrtjo je na-

ročil mami: »Mamica, gospo na Rakeku ne bom mogel več obiskati. Piši ji zato ti in ji sporoči, da bi jo bil rad obiskal, pa nisem več mogel. Pozdravi jo in ji po moji smrti pošlji mojo sliko.« Tako je bil Jožko hvalen svojim učiteljem. In da je bil iz srca vdan katehetu, mi ni treba posebej poudarjati. — Podobno ljubezniv je bil tudi do svojih součencev. On jih je ljubil in otroci so ljubili njega. Sploh je imel Jožko izredno rad otroke. Malo pred smrtjo je dejal svoji mali sestrični Danici: »Jaz imam rad otroke, pa le pridne.« Vselej in povsod je nad vse vestno izvrševal katekizmovno naročilo v redu lepega življenja: Nikogar hote ne žali. Nasprotno. Vse je ljubil. Ko je pisal iz Zagreba gospe učiteljici, je pisal tudi svojim součencem, ki so mu z gospo odgovorili. To pisemce je Jožko skrbno hranil. V bolezni je večkrat prosil mamo, naj mu ga prinese, da ga je znova prečital.

Jožko je bil sploh izredno prikupen deček. Ni sicer mnogo govoril, a ves njegov nastop je bil privlačen. Kaj hitro je povsod vse zase pridobil. Kjerkoli so ga poznali, povsod so ga ljubili. Povsod so mu razne gospe dajale darila. Kako radi so ga imeli zdravniki in usmiljenke v Ljubljani in Zagrebu, kjer se je zdravil. Njegovo priljubljenost je posebno pokazala njegova smrt. Na dan pogreba je prinesel »Slovenec« Jožkovo sliko in kratek popis njegovega življenja. Tedaj so se za »Slovenca« kar trgali ne samo v Stari Loki, temveč tudi v Šiški, Rakeku in Logatcu. Naenkrat so pokupili ves časopis. Telefonično so spraševali na šišensko postajo, kdaj bo pogreb. In ker so Logatčani prepozno zvedeli, so prišli v nedeljo nalašč v Staro Loko, da so obiskali Jožkov grob. (Dalje.)

Rakek.

Marija Kmetova:

Živ—žav.

»Pa je bilo lepo, sem imel avto, veš. Lep avto, na štirih kolesih, pa ves zlat, pa velik, velik in vojaki so bili, pa smo se peljali naprej in naprej in sem jaz šofiral, veš, prav jaz, pa smo tako vpili in streljali, pa veš, samo muca je kriva!« Blažku na jok.

»Kaj pa čenčaš, Blažek, saj vse to ni nič res!«

»Res je, res! Muca je pa kriva, da ni bilo več avta in je bilo kar vse črno in sem moral dol! Potem sem padel v lužo. Boš kupila tak avto, mama? Boš, zdajle? Ali pa jutri? Ali pa za god? Boš mama?«

Mama je že preoblačila Blažka, ga umivala, mu dala mleka in kruha in mu prinesla knjig.

»Zdaj pa lepo mirno sedi in da se mi niti ne zganeš s stola! Pojdeva v mesto!«

2.

Blažek se zamisli. Gleda slike, modro se drži in živi v podobah pred seboj. Glej jih, angelčke, kako nosijo zvezdice po nebu in jih prižigajo! Kakšen je tale mali, komaj vleče zvezdo, kar razjokal se bo! In luna! Debela je in hude oči ima. Pa menda vendar ne bo požrla teh angelčkov? Joj, tamle! Skoraj, skoraj se bo zvrnil angelček čez rob neba! O, pa mu že hiti večji angel na pomoč! In onile tamle piska na piščalko in lica ima napeta ko dva jabolčka. Blažek lista in lista naprej, pa se spomni kužka. Ozre se. Sam je! Kužka menda ne bo sem? »Mama!« pokliče in steče po sobah. »Kaj pa je?« se oglasi mama, ki je že pripravljena za v mesto.

Blažek prime mamo za roko in jo poljubi.

»Hvala, da me nisi natepla.«

Mama poboža Blažka in reče:

»Zdaj si priden. Drugič te pa bom, če boš še ušel.«

»Saj nisem nalašč, mama. Nikoli več ne bom!«

»Zdaj pojdiva.«

Gresta in Blažek izprašuje:

»Ali pridejo tudi kužki v nebesa?«

»Pa ne vem.«

- »Kakšni pa so nebeški kužki?«
 »Saj jih ni. Samo ljudje pridejo v nebesa.«
 »Ali sem jaz tudi ljudje?«
 »Seveda si.«
 »Jaz bi bil rad kmalu v nebesih!«
 »Priden moraš biti, pa boš.«
 »Zmeraj bom priden. Ali boš kupila avto?«
 »Ko ni denarja.«
 »Zakaj ga pa ni?«
 »Ga pač ni.«
 »Pa ga naredi, mama!«
 »Samo kralj ga sme.«
 »Jaz bom kralj, veš, pa bom delal denar. Peljiva
 se s tramvajem, mama!«
 »Kar peš pojdiva, saj imava zdrave noge.«
 »Oh, dajva se peljati!«
 »Ne, ne, kar brž pojdiva!«
 Blažek se kisko drži in zaostaja.
 »Pojdi, Blažek!«
 »Nič te ne maram.«
 »Pa si rekel, da boš priden?«
 »Saj bom, mama, saj bom! Boš kupila cukrčkov?«
 »Potem, če boš priden.«
 Blažku se razjasni obraz in steče naprej.
 »Blažek!« ga kliče mama.
 A Blažek teče in teče in izgine v neki veži.
 »Hul!« zavpije, ko pride mama mimo in plane iz
 veže. »Si se zelo prestrašila?«
 »Huda sem. Daj mi roko!«
 Nekaj časa gre Blažek mirno z mamom. A ko blisk
 izvije roko iz mamine in je že na drugi strani ceste.
 »Mama! Poglej! Vlakec in zrakoplov! Boš kupila?«
 Mama pa siloma potegne Blažka za roko.
 »Zakaj ima pa konjček drsalke?« se domisli Bla-
 žek in bi skoraj stopil tik pred konja.
 »To so podkve, Blažek.«
 »Jaz pa nimam podkev. Zakaj ne?«
 »Saj nisi konj.«
 »Ko bom velik, bom pa konj, veš.«
 »Pa boš moral vleči težke vozove.«

(Dalje.)

Pastirček.

Pred Miklavžem je bilo. Takrat, ko so bile izložbe polne lepih reči ne le v mestu, ampak tudi v naši podgorski vasici. Pri mojih gorjančkih je zavladovalo pravo miklavževo razpoloženje. Mnogo pred pričetkom pouka so prišli iz svojih daljnih planinskih vasic do šole, da so se še nekoliko razgledali po izložbah in trgovinah in ugibali, kaj jim bo sv. Miklavž prinesel.

Med drugimi gorjanskimi otroki imam tudi devetletnega Florijana, ki je povsod zraven, kjer bi ne smel. Pa je dober, le tako nemirno žilico ima. Kričati in vriskati zna, da je veselje. Pravi Gorenjček.

Pa mi je par dni pred Miklavževim godom prinesel v šolo majhen zvonček. Spravil ga je pod klop, a ni si mogel kaj — izmuznil ga je izpod klopi in pritajeno enkrat pozvonil cin... plašno me je pogledal in ga hitro spravil.

Ni minulo pet minut in zopet slišim: cin, cin. Opomnila sem ga. Pokaže mi zvonček in slovesno pove, da ga je kupil zato, da se mu njegovi součenci in součenke na poti iz šole in v šolo ne izgube tam na strmem Kozjem bregu.

»Kar takole bom zacingljal: cin, cin, cin, pa bodo vsi k meni pritekli.« Ves je žarel od veselja, ko mi je pravil, kako bo pozvanjal otrokom in jih klical skupaj kakor ovce in kostrune.

»Florijan, saj otroci vendar niso kozlički in ovčke; tistim je treba zvonca.«

Ni se dal ugnati. Smejala sem se Florijanu in njegovemu zvončku in še njegovi očetovski skrbi in z menoj so se smejali in se veselili svojega pastirčka vsi gorjančki.

Kar vidim ga, ko gre iz šole po strmem bregu proti svoji hribovski vasi tam pod belim Krvavcem. Pa zvoni in zvoni in čreda teh mojih gorjanskih otrok skače in vriska in se drenja okrog njega.

Do sedaj se njegov zvonček dobro obnaša — izgubil ni še nobenega gorjančka.

Da se poznamo!

Nas še najbrž ne poznate; na tem mestu se namreč še nismo videli. Zato se Vam moramo najprej predstaviti. Marijini otroci smo. Zbiramo se v Marijinem vrtcu, ki ga vodijo gg. salezijanci, sinovi velikega očeta mladine, blaženega Janeza Boska. Ni nas še mnogo; saj živimo komaj dve dobri leti. Malo nas je še torej; a

lahko se pohvalimo, da smo izbrani. Redno vsakih 14 dni imamo v svoji kapelici sestanke. Tudi med počitnicami smo jih imeli. Saj je prav v tem času za Marijine otroke največ nevarnosti. Na sestankih smo se vzpodbujali k stanovitnosti v lepem življenju. Tudi k sv. maši smo vsak dan hodili in krepčali svojo dušo pri angelski mizi. Zvečer pa smo pri oltarju Marije Pomočnice opravili večerno molitev. Pa ne smete misliti, da smo v zavodu. O, ne; mi smo fantje iz okolice; jest in spat hodimo domov.

Na praznik Marijinega rojstva, 8. sept., smo imeli veliko slovesnost — blagoslovitev prapora. Lep je naš prapor, a tudi drag. Pa saj smo sami nabirali darove, ker smo hoteli imeti res lep prapor. Marijin kip je umetniško delo akad. kiparja Tineta Kosa; prapor so pa izdelale požrtvovalne čč. sestre v Marijinem domu. Prapor nam je blagoslovil vlč. g. Koretič, škof. voditelj Marijinih vrtcev; njegovih bodrilnih besed, ki jih je ob blagoslovitvi govoril, ne bomo zlahka pozabili. Tudi č. g. katehet Pintar nas je počastil s svojim obiskom. Popoldne smo pa imeli v gledališki dvorani slavnostno akademijo. V izbranih besedah nas je v uvodnem govoru vnel k stanovitnosti vlč. g. vikar Al. Košmerlj, ki ga Marijini otroci že dobro poznamo. Na odru smo naredili majhen vrt z gredicami, na katerih so cvetele prave, žive astre. Med njimi je kraljeval Marijin kip, pred njim pa je veselo šumljal lep vodomet. To je bilo veselje! Godba je igrala, peli smo, deklamovali. Boter in botrca — gospod in gospa Trček, sta bila do solz ganjena; pa tudi drugim so se solze iskriale v očeh. Slovesnost smo zaključili z »zabijanjem žebļev«, zlatih in srebrnih seveda. Končno smo še prisegli na svoj novi prapor, na naše »bojno znamenje«. Srce nam je drhtelo, lica žarela, ko smo dvignili svojo desnico proti praporu k prisegi. Marija jo je sprejela; mi se pa odslej s ponosom imenujemo »Marijine viteze«, kajti:

V Tvojem vrtu, ljuba mati,
tečejo nam dnevi zlati!

Marijin vrtec na Brezovici.

Uganke.

1. Slomšek.

2. Črkovnica.

(Peter Golobič.)

a	a	a	poljska rastlina
a	a	i	moško ime
i	k	k	služi za oporo
l	l	m	rastlina
n	n	o	žensko ime
o	r	s	naselbina
v	v	ž	plod

Črke od zgoraj navzdol dajo ime priljubljenega svetnika.

3. Odbiralnica.

Vsak, kjer, svod, jestvine, sreča, mleko, Vače.

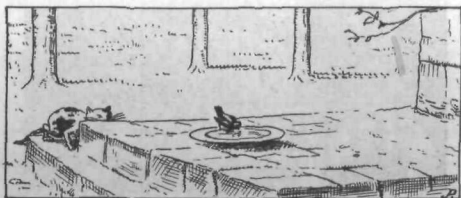
Vzemi tri zaporedne črke v vsaki besedi in dobiš znan pregovor.

Rešitve iz 3. številke.

Rešitev uganke iz 3. št. v.: 1. Skrivalnica — Mladosti čas, najlepši čas; 2. Odbiralnica — Čas je zlato; 3. Skriti pregovor — Moli in delaj.

Prav so rešili vse tri uganke: Avsec M. iz Št. Vida pri Stični. — Knez B. in M. iz Radeč pri Zid. mostu? — Dobrovolje A. z Verda. — Zupan I., Plevnik K., Medved Kr., Podvinski A., Richter E., Roškar I., Trost Fr. iz Pišec. — Jug Zl. iz Studencev pri M., Križanski konvikt, Podobnikar I. iz Ljubljane. — Kozar I. iz Sv. Jurija ob Ščavnici. — Konjar J., Lebinger H., Ahačič M., Markež T. iz Št. Vida pri Ljubljani. — Zintauer M., Oprešnik M., Kuzman A., Stark H., Kuzman M., Kovač R., Purg M., Schauperl H., Makovšek L., Rošker S. iz Vitanj. — Kira A., Povše Fr., Vrščaj A., Gorenc B., Debevc A., Trpin Al. iz Škocjana pri Mokronogu. — Švoljščak M. iz Doba. — Kunstelj A. z Vrhnike. — Černetič I., Kovač iz Veržeja. — Podobnikar L. z Brezij. — Petek I. iz Doberniča.

Izreban je Povše Franc iz Škocjana pri Mokronogu. Kdor je izreban, naj se oglasi in pove, kaj hoče za nagrado.

Je že moj.

Še ne.

O joj!

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—

Lastnik »Pripravnikiški dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Sv. Petra cesta 91. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).